

Gensyn dertil være for den; men, da jeg nu troer af Erfaring at vide, at den Frihed, som Mennesket efter sin naturlige Ret kan gjøre Krap paa, i Tidens Længde ikke altid kan være ham og Samsundet til Fordeel, og jeg heller ikke troede, at det vilde bringe mere Enighed og god Orden, saa fandt jeg mig forpligtet til at stemme dengang, som jeg gjorde. Jeg afventer ganske roligt, hvad Folkemeningen kan blive i den Henseende, da jeg sætter høiest Priis paa at handle efter det, jeg troer, jeg bør. Her er blevet udtalt om de Forsølgelser, som saadanne afvigende Troesbefændere for ikke lang Tid tilbage have været udsatte for, og nu blev her paa samme Tid sædte en streng Dom over Mormonsismen. Ja, jeg har ikke søgt at sætte mig ind i disse Secters Grundtanke og langt mindre i de Principer, der ligge til Grund for deres Tale og Handemaade. Det er naturligvis deres Samvittighed, beroliget ved deres Tro, som de ikke skylde Nogen Regnskab for, da selv den allersmukkeste og tilsyneladende meest samvittighedsfulde Udtalelse i en eller anden Retning kan maaskee have et ganske andet Formaal, end Mængden troer. Jeg vil derfor helst bedømme Mormonerne ligesaa gode, som dem, der kaldes de Dypvakte, fordi jeg ikke kan grandstke imellem dem, hvorvidt det, de lære, er udsprunget af ædle eller uædle Begavgrunde; og naar man slutter sig til den Tro, og lever derefter, som Folk i Almindelighed har, saa kan man være ligesaa god som den, der udbræger sig ved en særegen Sect, og derfor troer jeg, at det er ubegrundet at kaste en Dom ud her i Salen over dem, som ikke have sluttet sig til en saadan afvigende Mening, som om de, der ikke høre til de saakaldte Dypvakte, ikke skulle kunne være saa gode Christne som de ere. Det kunne de vittelig være. Udtalelsen her i Almindelighed fra den ærede Ordførers Side er gaaet ud paa, at de, som i Almindelighed ville skaffe mere Frihed tilveie, det maae være dem, som ere mere opvakte, og dem, som have mere Lyft til at virke for en sand Christendom end Fleertallet af dem, som nu befiende sig at være Christne. Det indrømmer ogsaa jeg, at der er Mange, som have de ædleste Følelser; men der er ogsaa Mange, som ikke slutte sig til

dem, som have ligesaa ædle Følelser. Jeg har kjendt Folk i den Retning; men jeg har vittelig aldrig kjendt Folk, som bleve forfulgte, endskjondt der dog var noget Fanatisk i det, de søgte at faae Folk til at troe; thi en af Mine, som jeg erfarede ved en Mand, som havde været og endnu er min Ven, havde faaet den Tro, at han ogsaa skulde vække den sande Tro og derfor kom til sin Fødeby for at omvende. Jeg spurgte ham i en Forsamling, hvor en Anden talte, om den Tale, der blev holdt, om det var en Tale, der var lært udenad af daadrig Veiledning; men min gode Ven svarede: Nei, det er Anden, der har lagt ham Ordene paa Læberne. Det vil kun lidt nytte, at vi forberede os paa, hvad vi skulle tale; nei, det er Anden, der kommer over os. Jeg spurgte ham, om han ikke var bange for at blive spottet af Mængden for en saadan Dypførsel i Huset, hvortil han svarede: Nei, Ingen kan overbevise mig om, at det er urigtigt. Der er flere blevne opvakte ved i den sidste Tid at høre Lægmand tale, end ved lærd Mand's Prædiken, hvilket ikke kunde modbevises, hvorfor jeg gav ham Ret, men den Dypvækkelse har jeg lært at kjende ved, at det har viist sig, at der er Folk af dem, som levede under den helligste Masse, men som senere ere blevne overbeviste om at have i samme Tid bedrevet de nedrigste Handlinger, uagtet de selv gjorde Fordring paa at ansees som hellige fremfor Andre. Uagtet jeg af de anførte Grunde ikke venter mig saameget Godt af den Frihed, som Lovforslaget tilfiger, og som det ved første Diefast kunde give Haab om, skal jeg dog ikke modsætte mig Sagen paa dette Trin.

Meyer: Efterat Diskussionen nu er trukket saalængt ud, skal jeg indskrænke mig til en ganske kort speciel Bemærkning. Den ærede Ordfører udtalte, da han første Gang havde Ordet, at det selv i vore Dage ikke var saa ganske sikkert, at man kunde høre Ordets Forsyndelse i en anden Kirke end den, hvortil man hører; som Exempel herpaa anførte han, at en Præst i Skaarup havde udbiist en Mand af Kirken paa Grund af, at han ikke hørte til Menigheden. Da jeg nu i over 20 Aar meget nøie har kjendt saavel Præsterne, som de kirkelige Forhold overhovedet i bemeldte Menig-